

R O Z S U D O K

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beaty Miničovej a členiek JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v právnej veci žalobcu **V. S., a.s., V.**, IČO:X (predtým: L. B., a. s., B.), právne zast. Advokátska kancelária JUDr. F. S., s. r. o., Z., proti žalovanému **J. T., B., o zaplatenie 245 564,85 Eur (7 397 886,46 Sk) istiny s príslušenstvom**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. decembra 2009, č. k. 57Cb 7/98-211, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. decembra 2009, č. k. 57Cb 7/98-211, v časti výroku, ktorým bolo konanie zastavené, **z r u š u j e .**

Vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave **p o t v r d z u j e .**
Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 09. 12. 2009, č. k. 57Cb 7/98-211 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 112 098,58 Eur istiny s úrokom z omeškania 15% p. a. od 02. 06. 1998 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 12 460,85 Eur do 01. 06. 1998. Súd ďalej konanie v časti na zaplatenie 142 733,85 Eur zastavil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť 7 446,92 Eur na úhradu trov konania žalobcu, na účet právneho zástupcu žalobcu.

V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobným návrhom, došlým Krajskému súdu v B. dňa 29. 12. 1997 si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie sumy 7 397 886,46 Sk istiny s príslušenstvom na základe úverovej zmluvy č. X., na základe ktorej žalobca poskytol obchodnej spoločnosti T., spol. s r. o., úver 6 000 000,-- Sk za účelom dofinancovania obytného komplexu v Pezinku. Písomným podaním zo dňa 02. 11. 1998 požiadal žalobca o čiastočné späťvzatie, nakoľko boli uhradené zo strany žalovaného nasledovné sumy: suma 3 300 000,-- Sk dňa 10. 03. 1998 z predaja nehnuteľnosti, zapísanej na LV č. 1476, založenej v prospech navrhovateľa a suma 1 000 000,-- Sk dňa 02. 06. 1998 v hotovosti. Preto žalobca upravil petit žalobného návrhu tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3 377 081,94 Sk s úrokom 15% p.a. od 02. 06. 1998 do zaplatenia, úrok vo výške 375 395,59 Sk do 01. 06. 1998 vrátane, ako aj trovy konania vo výške súdneho poplatku. O predmete sporu bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 57Cb 7/98 zo dňa 15. 04. 2002 tak, že súd konanie v časti 4 300 000,-- Sk zastavil podľa § 96 ods. 1 a 3 O. s. p. Súčasne konajúci súd priznal žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 3 377 081,94 Sk istiny s úrokom z omeškania 15% p.a. od 02. 06. 1998 do zaplatenia a úrok vo výške 375 395,59 Sk do 01. 06. 1998. Proti tomuto rozhodnutiu bolo podané odvolanie zo strany žalovaného, v ktorom okrem iného vzniesol žalovaný námietku zaujatosti voči konajúcemu sudcovi. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím uznesením č. k. 6Obo 288/04 zo dňa 24. 02. 2005, rozsudok Krajského súdu v napadnutej časti zrušil a vrátil na nové konanie. Po vykonanom dokazovaní Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 06. 02. 2006 č. k. 57Cb 7/98-129 v znení opravného uznesenia zo dňa 06. 02. 2006 č. k. 57Cb 7/98-130 rozhodol tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 3 377 081,94 Sk istiny s úrokom 15% p.a. od 02. 06. 1998 do zaplatenia a úrok vo výške 375 395,59 Sk do 01. 06. 1998 a súdny poplatok 150 095,-- Sk.

Súd prvého stupňa vo veci nariadil pojednávanie na termín 18. 11. 2009. Dňa 16. 11. 2009 splnomocnil žalovaný L. T., bytom B., rodné číslo X., aby ho ako žalovaného v plnom rozsahu zastupoval na súdnom pojednávaní konanom dňa 18. 11. 2009 o 9.00 hod., na Krajskom súde v B., č. k. 57Cb 7/98, vo veci žaloby o zaplatenie sumy 245 564,85 Eur s prísl., najmä aby podával a podpisoval návrhy a žiadosti, prijímal doručované písomnosti, vzdával sa opravných prostriedkov, to všetko i vtedy, keď je podľa právnych predpisov potrebné osobitné splnomocnenie. S dôrazom na zásadu hospodárnosti konania, ktorá je nevyhnutným predpokladom spoločenskej efektívnosti, t. j. rýchleho a účinného poskytnutia

právnej ochrany, za situácie, že žalovaný sa konania vo veci samej už riadne zúčastnil, vo veci sa vyjadril písomne a v konaní sa dal zastupovať zástupcom v zmysle § 24 a § 27 ods. 1 O. s. p., mal súd za to, že boli v danom prípade splnené všetky podmienky na rozhodnutie v neprítomnosti žalovaného. Z dôkazov žalobcu mal súd za preukázané, že v danom prípade žalobca uzavrel dňa 27. 06. 1995 úverovú zmluvu v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka medzi T., spol. s r. o., ako klientom a žalovaným ako ručiteľom, za celý záväzok spol. T., s. r. o. Žalovaný ako ručiteľ sa zaviazal v ručiteľskej listine zo dňa 07. 06. 1995, že pohľadávku žalobcu (veriteľa) uspokojí v plnej výške, ak ju neuspokojí dlžník (§§ 546-550 Občianskeho zákonníka a §§ 303-312 Obchodného zákonníka), a to pomocou aktívnej solidarity, t. j. žalobca je oprávnený požadovať plnenie celého dlhu od ručiteľa.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa za preukázané, že spoločnosť T., s. r. o. evidentne neplní povinnosti dohodnuté v zmluve. Súd prvého stupňa opakovane vyhodnotil zmluvu o ručení zo dňa 07. 06. 1995 a zistil, že text zmluvy je jasný a zrozumiteľný. V texte zmluvy nie je žiadne ustanovenie o jeho obmedzení, resp. o nejakých nehnuteľnostiach. Vzhľadom na vyššie uvedené, nešlo o omyl, ale iba o neznalosť práva, ktorá nemôže mať za následok akékoľvek spochybnenie záväzku žalovaného voči žalobcovi. Súd zdôraznil, že aj v dohode o postupe pri vymáhaní pohľadávky zo dňa 15. 05. 1998 je žalovaný označený ako ručiteľ a zo samotného obsahu tejto zmluvy vyplýva, že žalobca si bol vedomý skutočnosti, že uzavrel zmluvu o ručení. Žalovaný sa v tejto dohode zaviazal, že ako ručiteľ zabezpečí čiastočné plnenie v hotovosti v termíne do 31. 05. 1998, zloží na účet určený B. sumu 1 mil. Sk. Následne, síce v omeškaní, ale predsa, žalovaný osobne 02. 06. 1998 zložil v hotovosti na účet určený bankou 1 mil. Sk. Týmto plnením časti svojho ručiteľského záväzku žalovaný v zmysle § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka uznal svoj záväzok na splnenie ručiteľského záväzku.

V súvislosti s tvrdením žalovaného, že jeho majetok patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, podľa súdu prvého stupňa nemá táto skutočnosť žiadny vplyv na možnosť uzatvorenia zmluvy o ručení. Zmluvou o ručení nedochádza k disponovaniu s majetkom v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, ale iba ku vzniku záväzku jedného z manželov, čo zákon umožňuje (§ 147 Občianskeho zákonníka). V danom prípade je z obsahu spisu zrejmé, že žalobcom uplatnená pohľadávka voči žalovanému vychádza

z ručiteľského záväzku, ktorý sa spravuje občianskym a obchodným zákonníkom. Podľa vyhlásení o ručiteľskom záväzku na č. 1. 8 spisu, žalovaný vyhlásil, že preberá ručenie za včasné a úplné zaplatenie úveru, poskytnutého žalobcom spoločnosti T., s. r. o., vo výške 6 000 000,-- Sk, vrátane úrokov. V danom prípade sa žalovaný vo vyhlásení - zmluve o osobnom ručení zo dňa 07. 06. 1995 zaviazal k včasnému a úplnému zaplateniu úveru podľa úverovej zmluvy, konkretizovanej jej číslom a dohodnutou sumou úveru, vrátane úrokov, z čoho možno vyvodiť, že prevzal i záväzok dlžníka, ktorý by mu vznikol pri prípadnom odstúpení od zmluvy, t. j. vrátiť čiastku poskytnutého úveru, popr. doposiaľ nesplatenú časť úveru s úrokmi.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že v rámci konania navrhol zástupca žalovaného doplniť dokazovanie o výsluch žalovaného a zástupcu nemenovanej tretej osoby, z dohody zo dňa 15. 05. 1998, podľa ktorej sa mal žalobca vzdať vymáhania nesplateného dlhu súdnou cestou. Súd prvého stupňa tomuto návrhu nevyhovел aj s poukazom na usmernenie odvolacieho súdu v uznesení sp. zn. 6Obo 288/04 zo dňa 24. 02. 2005.

Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný a žiadal jeho zmenu tak, že súd žalobu zamietne a žiadnemu z účastníkov konania neprizná náhradu trov konania, alternatívne odvolací súd zruší napadnuté rozhodnutie a vec vráti Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Uviedol, že súd na pojednávaní, konanom dňa 18. 11. 2009, svojim uznesením zamietol návrh na vypočutie žalovaného ako účastníka konania, pričom ako dôvod na zamietnutie tohto návrhu bola súdom uvedená skutočnosť, že žalovaný ako účastník konania pred súdom už vypovedal a novou výpoveďou by súd nezistil žiadne nové skutočnosti. V tejto súvislosti žalovaný uvádza, že na žiadnom pojednávaní nebol vypočutý a nemal možnosť v rámci zásady ústnosti uviesť všetky rozhodujúce skutočnosti (napr. aj k okolnostiam uzavretia Dohody) k predmetu konania, alebo klásť žalobcovi, resp. jeho právnenému zástupcovi otázky, týkajúce sa predmetu konania. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že súd v tomto súdnom konaní nezistil žiadne potrebné skutočnosti vypočutím žalovaného a taktiež porušil zásadu ústnosti. Podľa názoru žalovaného mu bola uvedeným postupom súdu (zamietnutím návrhu na vypočutie žalovaného ako účastníka konania) odňatá možnosť konať pred súdom a boli porušené jeho základné práva a slobody.

Žalovaný poukázal na to, že dňa 15. 05. 1998 bola medzi žalobcom a žalovaným uzavretá Dohoda o postupe pri vymáhaní pohľadávky, na základe ktorej sa žalobca a žalovaný dohodli na prerušení tohto súdneho konania, pričom Krajský súd v Bratislave sa vôbec nezaoberal jeho návrhom na prerušenie súdneho konania zo dňa 07. 12. 2009 a o ňom vôbec nerozhodol. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že žalobca, a taktiež súd v odôvodnení napádaného rozsudku zjavne účelovo a nesprávne uvádzajú interpretáciu právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ohľadom uzavretia Dohody. Vo svojom odôvodnení sa Najvyšší súd Slovenskej republiky vôbec nevysporiadal s obsahovou stránkou Dohody, ale iba s posúdením možnosti viesť súdne konanie aj napriek existencii tejto Dohody. Žalovaný poukázal najmä na ustanovenie bodu 2 písm. d/ Dohody, podľa ktorého ak dôjde k uzatvoreniu zmluvy o pristúpení k záväzku a k následnému začatiu jej plnenia, veriteľ (banka) sa voči ručiteľovi vzdá všetkého konania a z vlastnej iniciatívy predloží návrh na zastavenie konania voči ručiteľovi a spoločnosti T., spol. s r. o. Výkon práva žalobcu (súdne uplatňovanie svojho práva a nerešpektovanie ustanovení Dohody) je tým zjavne v rozpore s dobrými mravmi a nemalo by požívať právnu ochranu v zmysle ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný uviedol, že na základe uzavretia Dohody žalovaný zaplatil žalobcovi sumu 1 000 000,-- Sk (doklad o úhrade je súčasťou súdneho spisu) a vyhľadal pre účely žalobcu tretiu osobu, ktorá bola pripravená uzavrieť so žalobcom Dohodu o prevzatí dlhu, alebo Dohodu o pristúpení k záväzku, na základe ktorej by následne plnila žalobcovi. Žalobca od žalovaného prijal finančné plnenie vo výške 1 000 000,-- Sk, avšak bez akéhokoľvek zdôvodnenia s treťou osobou Dohodu o pristúpení k záväzku neuzavrel, pričom naďalej v rozpore s ustanoveniami Dohody uplatňoval svoj nárok súdnou cestou, a navyiac nepožiadaval o prerušenie súdneho konania.

Žalovaný má za to, že Zmluva o osobnom ručení zo dňa 07. 06. 1995, na základe ktorej bol žalovaný vyzvaný na plnenie, bola uzatvorená v omyle, nakoľko pri dojednávani úverových záležitostí nepadla ani zmienka o osobnom ručení, ale iba otázka nehnuteľností. Žalovaný opätovne poukazuje na skutočnosť, že vzťah medzi L. B., a. s. a spoločnosťou T., spol. s r. o., nevznikol pri úverovej zmluve. Ak už súd považuje túto Zmluvu o osobnom ručení zo dňa 07. 06. 1995 za platnú, podľa žalovaného ani nie je zrejmé, podľa ktorého zákona sa táto zmluva uzatvárala. V záhlaví je uvedené, že je uzatvorená podľa § 546 až § 550 Občianskeho zákonníka a § 303 až § 312 Obchodného zákonníka. Zmluvou o ručení, uzatvorenou podľa Občianskeho zákonníka, by nebolo možné podľa žalovaného

zabezpečiť úverový vzťah, a preto je žalovaný toho názoru, že aj z tohto dôvodu je žaloba podaná bezdôvodne, nakoľko podľa občiansko-právneho ručenia by nebolo možné žalovať žalovaného ako ručiteľa.

Žalovaný poukazuje aj na zmätočnosť a tým aj na nepreskúmateľnosť rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09. 12. 2009 z dôvodu, že súd konanie v časti 141 733,85 Eur zastavil. Konanie v uvedenej časti je už právoplatne zastavené, o čom svedčí aj vyznačenie právoplatnosti na jednom z rozsudkov Krajského súdu v Bratislave, nachádzajúcom sa v súdnom spise. Aj v samotnom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. 02. 2005 tento súd konštatuje, že žalovaný napadol rozsudok Krajského súdu v B. zo dňa 26. 10. 2004 iba pokiaľ ide o výrok, ktorým bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi istinu s úrokmi z omeškania, ako aj nahradiť trovy konania. Rozsudok v časti zastavenia konania napadnutý odvolaním nebol.

Žalobca vo svojom stanovisku k podanému odvolaniu uviedol, že výsluch účastníka konania nie je normatívnou podmienkou pre rozhodnutie vo veci. Je to iba jeden z dôkazných prostriedkov, ktoré môže súd v zmysle § 120 ods. 1 O. s. p. vykonať. Právo byť vypočutý žalovanému samozrejme patrí, ale súd nemôže byť jedenásť rokov „blokováný“ procesnou pasivitou žalovaného a čakať, kým sa žalovaný rozhodne dostaviť na pojednávanie a vo veci vypovedať. Preto v prípade, ak okolnosti prejednávaneho prípadu sú na základe predložených dôkazných prostriedkov dostatočne jasné a vypočutie účastníka konania nie je na objasnenie ďalších skutočností nevyhnutné, súd môže vec pri zachovaní procesných podmienok uvedených v § 101 ods. 2 O. s. p. a § 115 ods. 1, ods. 2 O. s. p. rozhodnúť aj bez výsluchu tohto účastníka. Nevykonanie výsluchu účastníka nie je postupom, ktorým by súd mohol odňať účastníkovi možnosť konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 96/1999). Žalobca uviedol, že prvostupňový súd umožnil žalovanému zúčastniť sa pojednávania, nariadeného na prejednanie veci samej na deň 18. 11. 2009, na ktoré ho riadne predvolal. Žalovaný však svoje právo nevyužil, dal sa v konaní zastupovať splnomocneným zástupcom, pričom svoju neúčast' neospravedlnil a ani nepožiadal o odročenie pojednávania. V súlade s ustálenou judikatúrou platí, že ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie bez toho, aby požiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie, môže súd vec v súlade s § 101 ods. 2 O. s. p. prejednať a rozhodnúť v jeho neprítomnosti (I. ÚS 252/05, R 79/1994).

Vo vzťahu k výsluchu žalovaného žalobca uviedol, že týmto výsluchom by objektívne nedošlo k objasneniu nových skutočností prejednávaneho prípadu, resp. by nijakým spôsobom nebolo ovplyvnené konečné rozhodnutie vo veci. Jedinou skutkovou otázkou, ktorá mohla byť pred prvostupňovým súdom podľa žalobcu riešená, bola dohoda účastníkov konania zo dňa 15. 05. 1998. Predmetnú dohodu však Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý ako odvolací súd rozhodoval o prvom odvolaní žalovaného, označil za irelevantnú. Odhliadnuc od toho, že Najvyšší súd Slovenskej republiky označil túto dohodu za irelevantnú, žalobca uviedol, že jej predmetom mal byť záväzok žalobcu podať návrh na zastavenie konania v prípade, ak dôjde k uzatvoreniu zmluvy o pristúpení k záväzku úverového dlžníka s treťou osobou. Vznik tejto povinnosti bol viazaný na odkladaciu podmienku (pristúpenie k záväzku), ktorá nebola nikdy naplnená, a preto právne účinky spornej zmluvy ku dňu podania vyjadrenia nenastali. Krajský súd v Bratislave tak žalovanému v žiadnom prípade neodňal možnosť konať pred súdom. Žalobca poukázal na to, že predmetné občianske súdne konanie trvá od roku 1998, a preto zákonné rozhodnutie vo veci bolo z časového hľadiska, pri zachovaní efektívnosti a hospodárnosti konania, viac než nevyhnutné.

Žalobca v súvislosti s poukazom žalovaného na ust. § 549 Občianskeho zákonníka zdôraznil, že citované ustanovenie oprávňuje ručiteľa odmietnuť plnenie v prípade, ak veriteľ zavíni, že pohľadávku nemôže uspokojiť dlžník, pričom žalovaný v konaní pred súdom prvého stupňa túto skutočnosť nenamietal. K nesplneniu pohľadávky navyše došlo v dôsledku úpadku úverového dlžníka, ktorý žalobca nespôsobil. Vzhľadom na absenciu právnej úpravy odopretia plnenia veriteľovi v Obchodnom zákonníku, ako aj neexistenciu zavinenia žalobcu nemožno o prezentovanej otázke podľa žalobcu vôbec polemizovať.

Vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobca ďalej uviedol, že žalovaný svoje odvolanie okrem iného dôvodí ust. § 205 ods. 2 písm. e/ O. s. p., podľa ktorého doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené. Nakoľko žalovaný prezentovaný odvolací dôvod žiadnym spôsobom nekonkretizoval, ani neuviedol, o aké dôkazy by malo ísť, resp. z akých dôvodov ich nemohol bez svojej viny v konaní pred súdom prvého stupňa označiť alebo predložiť, žalobca považuje za neúčelné sa k tomuto odvolaciemu dôvodu podrobnejšie vyjadrovať.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa žalobca domnieva, že odvolanie žalovaného je v celom rozsahu nedôvodné a navrhuje napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p., bez nariadenia pojednávania v medziach dôvodov odvolania a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

Predmetom odvolacieho konania je právo žalobcu voči žalovanému na zaplatenie 112 098,58 € istiny s 15% p. a. úrokom z omeškania od 02. 06. 1998 do zaplatenia a úroku z omeškania v sume 12 460,85 € do 01. 06. 1998 z titulu ručiteľského záväzku, ktorý zmluvou o ručení z 07. 06. 1995 prevzal žalovaný na zabezpečenie úveru, ktorý zmluvou o úvere č. X. z 06. 06. 1995 poskytol žalobca obchodnej spoločnosti T., spol. s r. o., P.

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom žalobe v tejto časti vyhovel a vychádzal zo skutočnosti, že ručiteľská zmluva bola uzavretá platne, nakoľko jej obsah je jasný a zrozumiteľný, záväzok z nej žalovaný čiastočným plnením uznal a jej uzavretia si bol vedomý, o čom podľa súdu prvého stupňa svedčí tiež uzavretá dohoda o postupe pri vymáhaní pohľadávky. Návrh zástupcu žalovaného o výsluch žalovaného a zástupcu nemenovanej tretej osoby z dohody z 15. 05. 1998 súd neakceptoval, nakoľko mal za to, že existencia tejto dohody nemôže veriteľovi zabrániť, aby sa svojho nároku domáhal súdnou cestou.

Uvedené závery súdu prvého stupňa vychádzajú z úplne zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia, ktorého správnosť záverov žalovaný svojim odvolaním nespochybnil.

Proti rozsudku žalovaný namieta, že mu postupom súdu prvého stupňa bola odňatá možnosť konať pred súdom a boli porušené jeho základné práva a slobody, pretože súd prvého stupňa neakceptoval návrh jeho zástupcu na vypočutie žalovaného ako účastníka konania.

Každý účastník má právo, aby vec bola prerokovaná na súde v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom (článok 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd).

Jednou zo základných zásad občianskeho súdneho konania je zásada ústnosti, podľa ktorej styk súdu s účastníkmi konania (i opačne) a inými osobami, ktoré majú aktívnu účasť na konaní, sa realizuje ústne.

Zásada ústnosti, ako zásada prejednacia v záujme dosiahnutia účelu sporového súdneho konania, je upravená v ustanovení § 101 O. s. p., ktoré umožňuje súdu pokračovať v konaní, i keď sú účastníci nečinní a z vážneho dôvodu o odročenie pojednávania nepožiadali.

Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené Ústavou Slovenskej republiky treba chápať tak, aby súd umožnil účastníkovi uplatnenie jeho práv.

Účastník konania môže svoje práva a povinnosti v občianskom súdnom konaní vykonávať sám, alebo v zmysle § 24 O. s. p. prostredníctvom zvoleného zástupcu, ktorému pre konanie udelí plnú moc.

Ako vyplýva z obsahu spisu, súd prvého stupňa nariadil pojednávanie na deň 30. 11. 2001, ktorého sa zúčastnil právny zástupca žalovaného JUDr. J. F. Pojednávania nariadené na deň 21. 02. 2002 a 25. 03. 2002 boli z dôvodu ospravedlnenia sa žalovaného odročené. Súd prvého stupňa nariadil ďalšie pojednávanie na deň 03. 10. 2005, 05. 12. 2005, ktoré tiež pre ospravedlnenie žalovaného boli odročené. Pojednávania, ktoré sa konalo dňa 18. 11. 2009, sa zúčastnil zástupca žalovaného p. L. T.

Za danej situácie možno vyvodiť, že žalovanému bolo súdom umožnené zúčastniť sa pojednávania, realizovať jeho procesné práva a vyjadriť sa k veci, ako i navrhovaným dôkazom.

Tvrdenie žalovaného o tom, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, preto neobstojí.

Za nedôvodné označil Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež tvrdenie žalovaného o tom, že pre existenciu dohody o postupe pri vymáhaní pohľadávky, ktorú uzavrel so žalobcom dňa 15. 05. 1998, vychádza rozhodnutie súdu prvého stupňa z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K tejto námietke žalovaného sa vyslovil už Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom zrušovacom uznesení zo dňa 24. 02. 2005 č. k. 6 Obo 288/04-102, v ktorom konštatoval, že jej existencia nemôže veriteľovi zabrániť, aby sa svojho nároku domáhal súdnou cestou.

Pre úplnosť sa žiada uviesť, že uvedená mimosúdna dohoda nie je právnym úkonom žalobcu, ktorým by voči súdu prejavil vôľu, že na žalobe ďalej netrvá a z jej obsahu bez ďalšieho (naplnenia jej podmienok), nemožno vyvodit' žiadnu právne relevantnú skutočnosť, s ktorou by zákon spájal zánik práva žalobcu voči žalovanému.

Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa postupoval v súlade s právnym predpisom, keď uvedenú dohodu pre rozhodnutie vo veci považoval za právne irelevantnú a z tohto dôvodu i nepochybil, keď návrhu na dokazovanie skutočností jej uzavretia nevyhovel.

Postup súdu prvého stupňa je v súlade s ust. § 120 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a súd rozhodne, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Súd v takom prípade vychádza z toho, či navrhovaný dôkaz má pre vec podstatný význam a bolo tak naplnené právo na spravodlivé konanie.

Pretože súdu prvého stupňa neboli doručené zhodné návrhy oboch účastníkov konania, ktorými by požadovali konanie prerušiť, neboli naplnené ani podmienky pre postup podľa § 110 O. s. p.

Svoje opodstatnenie nemá ani tvrdenie žalovaného o tom, že posúdenie okolností a podmienok uzatvorenia uvedenej dohody je dôležité s poukazom na ust. § 549 Obč. zák.

Závazkové vzťahy, ktoré vznikli zo zmluvy o úvere, sa bez ohľadu na povahu účastníkov spravujú záväzkovou časťou Obchodného zákonníka (§ 261 ods. 3 písm. d/). Preto aj záväzkové vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení záväzku z úverovej zmluvy, sa spravujú Obchodným zákonníkom (§ 261 ods. 4). Ručenie v obchodných záväzkových vzťahoch je v Obchodnom zákonníku upravené komplexne a na vzťahy z neho sa preto nepoužijú ustanovenia Občianskeho zákonníka o ručení, teda ani ustanovenie § 549.

Bez ohľadu na uvedené má veriteľ právo žiadať splnenie dlhu od ručiteľa, ak dlžník, napriek výzve, v primeranej lehote dlh nesplnil. Pre vznik záväzku ručiteľa je rozhodujúce len to, že dlh nesplnil dlžník. Pokiaľ veriteľ nevyužije iné prípadné formy uspokojenia jeho pohľadávky, nemožno nevyužitie jeho práva považovať za zavinenie na tom, že pohľadávku mohol uspokojiť dlžník.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa tiež stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že obsah zmluvy o ručení je určitý a zrozumiteľný. Z jej obsahu nemožno vyvodit' žiadne obmedzenia v rozsahu ručenia, čoho si žalovaný pri podpise zmluvy musel byť vedomý, a preto nemožno akceptovať ani jeho tvrdenie o tom, že pri uzavretí zmluvy bol uvedený do omylu.

Zmluva podľa jej obsahu spĺňa všetky náležitosti, ktoré pre vznik ručiteľského záväzku predpokladá Obchodný zákonník tak, ako to správne skonštatoval súd prvého stupňa, nemožno z toho dôvodu s jej označením spájať neplatnosť právneho úkonu.

Vzhľadom na uvedené skutkové a právne zistenia súd prvého stupňa rozhodol v súlade s právnym predpisom, keď žalobe čiastočne vyhovel, ktorého správnosť rozhodnutia žalovaný dôvodmi svojho odvolania nespochybnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Bratislave, v časti výroku, ktorým žalobe vyhovel, podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Pretože v časti výroku rozsudku, ktorým súd prvého stupňa konanie zastavil, bolo konanie už právoplatne skončené (rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. 04. 2002

č. k. 57 Cb 7/98-80), Najvyšší súd Slovenskej republiky z tohto dôvodu podľa § 221 ods. 1 O. s. p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave v tejto časti zrušil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že ich náhradu v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi nepriznal, pretože trovy právneho zastúpenia v lehote podľa § 151 O. s. p. nevyčíslil a iné trovy mu nevznikli.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 17. februára 2011

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová